

Emil Gârleanu

Gîndăcelul

Cum venise pe lume, nici el nu-și dădea seama. S-a trezit ca dintr-un somn și parcă era de cînd pămîntul. Nu simțise nici durere, nici bucurie. Și mult își muncise gîndul: cum răsărise, și-al cui era? Mic cît un fir de linte, mișca piciorușele fragede și ocoala, pe de margini, frunzișoara care-l adăpostise. Într-o zi încercă o pornire lăuntrică: ieși de supt umbra răcoroasă și dădu buzna afară, în ploaia de lumină. Atunci rămase pe loc, orbit de atîta strălucire. Încetul cu încetul îi veni inima la loc și îndrăzni: deschise ochișorii mai mult, mai tare, mai mari, îi deschise în sfîrșit bine-bine și privi în sus. Se făcuse parcă mai mititel decît fusese. Cu cîtă strălucire, ce adînc și albastru se dezvelea cerul! Și ce minune! cu ochișorii lui mărunți, cît niște fire de colb, îl cuprindea întreg. Și ce întunecime, cîtă umezeală supt frunzișoara lui. Ce căutase dînsul acolo? Iar din mijlocul tăriei albastre, un bulgăre de aur aprins arunca văpăi.

Tresări. Era el altul? Piciorușele nu mai erau ale lui de scînteiau așa? Și mai era îmbrăcat în aur! Căci și trupușorul lui, pe care și-l vedea pentru întîia oară, scînteia. Nu cumva era o fărămiță căzută de acolo, de sus, o fărămiță de lumină închegată rătăcită pe pămînt? Și, ca o adevărită, pe țărîna neagră trupul arunca o lumină dulce. Ce se mai întrebă! Fără îndoială, de acolo căzuse, acolo trebuia să se întoarcă. Dar ce depărtare! Și cum să ajungă? Privi în sus; și atunci, deasupra căpușorului, zări lugerul unui crin ce se ridica așa de înalt, că parcă floarea din vîrf își deschidea paharul chiar dedesubtul bulgărului de aur, să-i culeagă razele.

În mîntea lui își înjghebă planul. Să se suie pe luger în sus, să meargă, să meargă și să meargă pînă în vîrf; și de acolo, la bulgărul de aur, din care credea că se desfăcuse: o săritură, - sau o vedea el ce-o face.

Atunci se mișcă din nou și, după ce trecu peste un grăunte de piatră cît un munte și scoborî dincolo, se trezi la rădăcina crinului. Se odihni o clipă, apoi la drum, băiete! Mai întîi se rostogoli de pe tulpina lucie de cîteva ori în țărîna. Văzînd asta, se ridică pe piciorușele de dinapoi și, fără să știe pentru ce, cu cele dinainte își făcu, moșnegește, cruce. Pe urmă încercă din nou și văzu că poate. Luciu i se păruse lugerul crinului, și cînd colo avea atîtea adîncituri, atîtea ridicături: văi, dealuri. Dar ce mireasmă se revărsa de sus!...

Și-a mers voinicul, a mers. Mult să fi mers. Se uită în jos și-l prinse amețeala. Privi în sus și se cutremură. Ce, nu făcuse nici un sfert din sfertul drumului! Puterile îl cam slăbiseră, dar nu se lăsa. Încă vreo cîteva pași, și ici, deasupra, parcă se întruchipa o frunzișoară lătăreață, ca o prispă. Acolo o să se odihnească. Și iar purcese la drum; și umblă, și umblă, băiete; și de-abia ajunse. Iar cînd a poposit, ud de sudoare, că părea o picătură de rouă, bulgărele de aur scăpătase de amiază. Și voinicul privi iar în sus. Privea în sus și nu-și credea ochilor: zile, săptămîni, luni avea de umblat. Și cît era de hotărît și de vînjos drumețul, nu-și putu opri un oftat:

- Uf! că mult mai am de suit, Doamne!

(Emil Gârleanu, *Gîndăcelul*, în *Palatul fermecat. Antologia poemului românesc în proză*, antologie, prefață și note bibliografice de M. Zamfir, Minerva, București, 1984, pp. 109-110)